

Personer af forskelligt Køn Adgang til sin Bolig for der at øve Utugt vil være en noget for streng Straf, navnlig efter at vore Domstole have fortolket den tilsvarende Paragraf i Straffeloven saaledes, at den ogsaa omfatter den Hotelejer, som lader Personer af forskelligt Køn komme til at bo hos sig for en enkelt Nat for der at udøve Utugt. Sagen er nemlig den, at man kan meget godt sige, at man synes, det er en ret uheldig Maade at søge sig Erhverv paa og skaffe sig Gæster paa, men det vil sikkert være de Herrer bekendt, at det har medført en fuldstændig Panik hos vore Hotelejere for overhovedet at give Personer af forskelligt Køn Adgang til deres Hotel, naar de ikke mødte med Vielsesattest samtidig. Det har været ret vanskeligt endogsaa for meget ansete Folk, som bo uden for Kjøbenhavn, og som tilfældig havde forsømt det sidste Jærnbantog, overhovedet at faa Logi i noget Hotel. Denne Frygt vil ganske sikkert blive betydelig forøget, naar den nuværende Straffelovs Bestemmelser blive skærpede saa meget, som her er Tale om. Jeg tror, man maa skille de to Forhold ad, jeg tror ikke, man burde sætte dem helt i samme Klasse, de ere under alle Omstændigheder heller ikke lige strafværdige. Jeg skal i øvrigt afholde mig fra de andre Bemærkninger, jeg vilde gøre, men jeg vil dog sige selv, for at ikke andre skulle gøre opmærksom paa det, jeg tror, at der i vort Lovforslag er kommet en lille Modsigelse. Der staar nemlig i § 6, at Personer, som lide af venerisk Smitte, ere uden Hensyn til, om de have Evne til selv at bekoste deres Helbredelse eller ikke, berettigede til at kræve sig tagne under Kur for offentlig Regning, men saa staar der i § 13, at „de offentlige eller vitsiterende Læger have, foruden at foretage de ommeldte Lægeundersøgelser, tillige at undersøge og, om det tiltrænges og kan ske ved Behandling uden for Sygehus, at behandle dels de Personer, der ere henviste til dem af en anden Læge under de i § 7 ovenfor omhandlede Forhold, dels enhver, som lidende af venerisk Sygdom henvender sig til dem og erklærer ikke at have Evne til selv at udrede Lægehonoraret“. Jeg tror, at der her er kommet en lille Modsigelse ind; det første er nemlig den tidligere Lovs Bestemmelse, medens dette er den ny Bestemmelse, som vi have foreslaaet. Jeg tror nok, at man ved en meget spidsfindig Fortolkning vil kunne bringe de to Ting i Overensstemmelse, men jeg tror, at der, ideelt i alt Fald, er en

Modsigelse. Jeg holder nu ganske ubetinget paa det smukke Princip, som er en Ære for den danske Lovgivning, en Ære, som meget faa Lovgivninger dele med os, at vor Lovgivning yder ubetinget Adgang til fri Behandling af disse Sygdomme, og det er ganske sikkert en Bestemmelse, som har været noget medvirkende til, at Sygdommene ikke have bredt sig mere, end de have gjort. Jeg tror, at det maa være vor Hovedbestemmelse paa dette Omraade. Men her vil jeg gerne rejse det Spørgsmaal: Er det egentlig ikke ganske urimeligt, at den Udgift, som denne Behandling medfører, er en Kommunaludgift? Burde ikke Udgiften ved Behandlingen af disse Sygdomme være en Statsudgift og ikke en Kommunaludgift? Er ikke Behandlingen af disse Sygdomme langt mere beslægtet med Behandlingen af de epidemiske Sygdomme, hvor Staten i alt Fald paatager sig en Hovedandel af Udgiften, end med de almindelige Sygdomme, som behandles paa vore Sygehuse? Er det ikke af stor Interesse for Samfundet, at Sygdomme som Syfilis indskrænkes i deres Udbredelse, og er det ikke en mere og mere almindelig Erkendelse med Hensyn til Gonorrhé, at den har den allerstørste Betydning med Hensyn til Befolkningstilvæksten og med Hensyn til hele Samfundets Livsførelse? Burde vi ikke gaa over til en anden Ordning, end den vi have? Burde vi ikke benytte denne Lejlighed til at overtøre disse Udgifter helt eller væsentlig paa Statskassen?

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte; men jeg vil endnu kun fremhæve en Betragtning. Den højtærede Justitsminister lagde særlig Vægt paa Politiet og den politimæssige Side. Maa jeg slutte med et Par Bemærkninger om Politiet. Naar jeg er en Tilhænger af det nuværende Systems Ophævelse, saa er det ikke mindst for at højne Politiets Anseelse, for at fritage vore Politimyndigheder for at have at gøre med noget saa modbydeligt, som hele det Væsen og alt det, som er knyttet til den nuværende Prostitutionsordning, hvorefter Politiet er nødt til at være gode Venner og Bekendte med de Kvinder, der udøve dette Erhverv, deres Leverandører, deres Værter og Værtinder, med deres Angivere, med dem, der bringe dem ind under disse Forhold. Vort Politi er udsat for Fristelser den ene Dag efter den anden, og det er Mandfolk, som her skulle passe paa Kvindfolk — det kan ikke i Længden gaa, uden at der sker Misbrug. Det er i og